

Trampeký občasník pro západní
Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Nová Email: klestil@shaw.ca

březen 2002

Austrálie – Vandr jako řemen

(píše Doktor – Ojír – ONTARIO)

Původně napsáno pro osadní kroniku.

Napsal jsem o Velkém Vandru na Potlach v Austrálii asi 25 stránek, ale pro tento Totem začnu koncem vandru. Před touto story chci předeslat, co je MATES. Správně je to anglicky ‘mate’, což by se dalo přeložit do češtiny jako ‘kamarád’ nebo ‘káma’. V Kanadě to vyslovujeme ‘mejt’ (přesně jako mejt si třeba nohy). Australani to vyslovují jako ‘majt’, množné číslo ‘majts’. Začali jsme na Austrálském vandru říkat česky ‘Mates’ a budu to používat i zde. Austrálie je snad ta nejméně formální země na světě a každé je tam Mates, což se mi velice zamlouvá, protože občas zapomínám jména – a nebylo by to vůbec pěkně říkat každému v rodné vlasti – v obchodech, na ouřadech, v hospodách a podobně – Matesi? Ale to by asi milostivé paní vrchní meziměstské telefonní radové nepřezily. Teď už ale k příběhu.

Z Austrálie jsem měl letět v sobotu 10. listopadu ráno a 9. listopadu jsem se hodlal přesunout z campu u Tasmánského moře a místa jménem Pacific Palms do Sydney. Slávek mi sice kavalírsky nabídl, že by mne do Sydney hodil autem, ale přišli by s Jiřinou o celý den a blízko campu byla autobusová zastávka, kde ráno jezdil autobus na lince Foster – Sydney.

9. listopadu jsem v 7:45 nasedl do autobusu, který měl být v Sydney kolem 13:00. Těšil jsem se, že budu mít pohodlně celé odpoledne a večer k courání po městě. Můj velebágl se stanem, spacákem, vařením a vším ostatním byl uložen bezpečně v útrobách autobusu a vedle sebe jsem měl na sedadle jenom lehkou příruční kabelu s bezvadnou knížkou od Lucky Jima, sendvičema od obětavé Jiřinky a bundou. Na sobě jsem měl tričko a kraťasy s né zrovna moc zabezpečenejma kapsama. Abych nic nevytrousil, anebo aby mi nic nebylo vytroušeno, dal jsem si pas, letenku, peněženku a ostatní papíry do náprsní kapsy u bundy a tu kapsu jsem ještě pro jistotu zajistil třema sicherhajckama (jak se správně říká česky). A aby to byla tutovka, tak jsem tu bundu se vším všudy strčil do staré ošoupané kabely.

Autobus zastavil asi na půl cesty do Sydney v městě Newcastle a řidič povídá: “Matesové, máte 10 minut “ a ještě něco dodal pro moje uši dost náročnou australštinou. Ke všemu měl ještě nějakou vadu řeči. Polovina lidí začala vylézat, někteří si zapalovali cigarety a jiní šli honem na veřejné toalety u kterých jsme stáli. Chtěl jsem se trochu protáhnout a použít tu toaletu a tak jsem také vystoupil. Za pár minut vycházím z toho záchodku a vidím, jak můj autobus zrovna zahýbá za roh. S mým báglem, příruční taškou, peněženkou a všemi doklady. Polilo mne horko, pak zima a zeptal jsem se jednoho spolucestujícího, kterého jsem si pamatoval z autobusu, proč ten autobus odjel, když měl čekat 10 minut. Tento Mates se mne udiveně ptal, jak jsem na to přišel a tak jsem mu řekl, že jsem slyšel šoféra úplně zřetelně říct: “Matesové, máte 10 minut.” Ten Mates souhlasil, ale také mi řekl, že to nebylo celé co šofér řekl. Řekl: “Matesové, máte 10 minut na to, abyste chytili vlak na

Muswellbrook, nebo tak nějak. Po tomto objasnění mi spolehlivě zpracoval “strachový” reflex a zjistil jsem, že skoro nemohu mluvit, jak mi najednou vyschlo v ústech.

Prošacoval jsem se a v kapse u kraťasů jsem našel 20 austrálských dolarů. Za dolar a něco jsem si koupil flašku vody a přemýšlel jsem, co dělat. Jelikož jsme stáli u železničního nádraží, tak jsem se šel zeptat ke kase, zdali by mi neporadili, jak se spojit s autobusovou společností. Byl tam neochotnej, nerudnej, nepřijemnej a nafoukanej ouřada. Velmi stručně jsem mu řekl, co se mi stalo a pan Dráha mi řekl, že s autobusama nemá vůbec co dělat a zabouchnul okénko. Zde musím honem dodat, že to byl takovej jedinej – první a poslední – Australan za tři a půl týdne. Jinak jsme měli celou dobu štěstí na Australany superochotné, usměvavé a přátelské. Napadlo mě, jestli nebyl na školení na ouřadech v naší rodné vlasti, ale asi se to najde občas i jinde. Hledal jsem, kde bych požádal o pomoc a uviděl jsem kancelář cestovní společnosti TRAVELINK. Nejsm si jistý, jestli se tak společnost jmenovala, ale nějak tak to znělo. Počkal jsem, až na mne přijde řada a vyličil jsem svoji situaci jednomu ze zaměstnanců té cestovky. Řekl jsem mu nejdříve, že jim nepřináším žádný byznys, ale že hledám normální lidskou pomoc v překerní situaci.

A ejhle – tenhle Mates byl úplným opakem toho železničního Matesa. Řekl mi, ať se posadím, vrhnul se na telefon a za pár minut měl spojení s hlavním autobusovým střediskem v Sydney. Nechal mne popsat moje zavazadla a místo, kde jsem v autobuse seděl a nakonec se mně zeptal, jestli mám nějaké peníze. Z té dvacky mi zbylo něco přes 18 dolarů a on mi řekl, že je to dost, že vlak do Sydney stojí 16.60 austrálských dolarů. Řekl mi, že v případě nedostatku peněz byl připraven přes jejich společnost mi lístek koupit a že absolutně věřil, že bych jim později peníze poslal. Fantastický Mates. Vlak mi jel za 8 minut, koupil jsem si lístek a pro jistotu jsem okamžitě nasedl do vlaku. Ve vlaku bylo místo vedle nějakého manželského páru. Pozdravili jsme se a po chvíli se dali do řeči. Z Matesa se vyklubal nějaký politik z Fosteru a z Matesky umělkyně – malířka. Vyslechli se zájmem moji story a prohlásili, že se o mne postarají a nedají mi zahynouti. Mateska mne nakrmila chlebičky a napojila kafem. V Sydney mne takřka za ručičku dovedli do kanceláře autobusové společnosti a slíbili, že si večer ověří, zda jsem v pořádku v hotelu Rex. Dali mi i jejich Email a vyměnili jsme si jména.

Přihlásil jsem se u zaměstnance společnosti a ten zahlaholil na celou místnost: “Matesové, je tady ten Kaňad’an, co si nechal ujet autobus se všema věcmi v Newcastle. Chtěli jste vidět, jak takovej Mates vypadá!” Přátelsky mě zavedl do místnosti, kde se v úplném pořádku nalézaly všechny moje věci. V radosti, že mám zase pas, letenku a peníze jsem prohlásil: “Matesi, mám takovou radost a spadnul mi takovej kámen ze srdce, že bych Tě rád pozval někam na pivo. Škoda, že jsi ve službě.” A Mates na to: “Matesi seš lucky, protože zrovna končím směnu a na to pivo jsem připravenej – pokud jsi nekecal”.

No – pomohl mi s báglem, chytili jsme taxíka do hotelu Rex a na to pivo jsme šli hned za roh do takové správné knajpy. Z Matesa Jeffa se vyklubal vynikající Mates se smyslem pro humor. Přátelé z vlaku se mě v hotelu nedovolali – jednak jsem tam nebyl, jednak

pokoj vyjednávala Jiřinka a byl zmluven na jméno Hofmann a to jsem nevěděl ani já.

Jelikož hotel Rex je v části Sydney zvané Kings Cross a kde se scházejí fetišáci, hambatý holky, násosníci a podobná lepší společnost, tak to mělo na závěr Vandru jako řemen i ten správný místní kolorit.

Ten konec mojí dočasné bezprizornosti jsme oslavovali tak, že jsem ze začátku naší poutě Kings Crossem neměl ani čas zavolat na rozloučenou Tomovi a Vlastě a pak už jsem toho nějak nebyl schopen. Mates Jeff se se mnou po mnoha hodinách srdečně loučil slovy: “Matesi, pošli nám z Kanady víc takovejch pitomců co ztrácejí zavazadla a pak, když je najdou, tak to musej oslavit.”

Ojř

Jak mě zlomená noha protáhla Thajskem.

Hanka Hosnedlová

I negativní zážitek je zážitek a co nezabijí, otužuje. To jsou dvě hesla, která mi kdysi dali do vínku přátelé, když jsem začínala vidět okolní svět moc černě. Obě dvě se skvěle hodí i na to, co mi připravila listopadová expedice exotickým Thajskem.

Pokud někdo čeká, že budu popisovat historické památky s tunami zlata a nepřehledným zástupem Budhů ve všech pozicích a velikostech, anebo sexuální turistiku a erotic show na bangkokském Pat Pongu, bude asi zklamán, Ani přírodní krásy, byť jsou mezi nimi i skvosty typu James Bond Islandu či nezapomenutelných exteriérů ze světově proslulé filmové Pláže, nepřijdou na přetřes. Dnešní řádky budou patřit skutečně onomu mimořádnému negativnímu zážitku z horského trecku, který otostoval mojí šokovzdornost.

Už první část výstupu z třídenního tripu vzala mě i mé kamarádce třpyt někde v púlce šíleného trháku. Další hodiny stoupání nás nechaly na ocace expediční squadry a rozpumprdlikovaly srdeční svaly přímo do trysku. Bylo jasné, že naše kondička v babičkovském věku už prostě není to, co bývala. Tím spíš, když si člověk nese navíc i nějaká ta kila, se kterými ti na rozdíl od batohu nikdo nepomůže. Noc strávená v horské vesnici, kde se zastavil čas někdy ve středověku, měla k relaxaci daleko. Jediný světlý bod představovalo večerní posezení u ohně, kde nás kolující slivovice inspirovala ke zpěvu. Skladba expediční sestavy servirovala sice neuvěřitelný žánrový guláš, ale nakonec jsme se spolehlivě sešli na ranveji lidovek. Ty ocenili i horští Karenové v druhé vesnici, kde jsme za obdobných podmínek, ale daleko víc zděcimováni, trávili druhou noc. Noční teploty klesly oproti denním o pětadvacet a možná i více stupňů a všichni svorně jsme vibrovali v zapůjčených, téměř průhledných spacáčcích na dřevěné podlaze boudy s tisíci škvírami, jimiž se honil vítr.

Pod slovem vesnice si tady ale musíte představit pět, šest dřevěných kolniček (to je ještě honosný název pro tyto stavby na vysokých kúlech) stojících ve svahu s udusanou prašnou hlínou vyprahlou na kámen. Odpadky se házou škvírami v podlaze pod ‘dům’, kde už čekají stále hladová šedočerná prasata, psi, kočky, slepice a jiná havěť. Osadu obklopuje hustý pás keřů, jimiž by se neprotáhla ani kočka, a vstupní brankou je jakási nepochopitelná konstrukce z omšelého dřeva, kterou obtížně přelézáte s volnými rukama. Nechápu, jak to zvládají třeba ženy s nákladem na hlavě, s dítětem v loktuši na zádech anebo staří lidé. A zvládat to musejí, protože jejich koupelna – místní potok – je několik set metrů za obvodem vesnice. Anebo se nemyjí? Taký se mi nepodařilo zjistit, kam se v těhle vesnicích chodí na záchod. To je ale teď vedlejší.

Nit mého příběhu totiž pokračuje třetím dnem, kdy jsme celí rozlámaní, nevyspalí a ztuhlí vyšli z karenské vesnice. Před sebou už jsme měli vesměs sestup, což mě i Zuzanu vysloveně potěšilo, a tak jsme nasadily svižnější tempo a já se ocitla hned za thajským vůdcem, který poskakoval dolů po hrbolech lehounce a sebejistě, že jsme si všichni za ním připadali jako mastodonti. A to prosím neustále (při výstupu i sestupu) v obyčejných gumových vietnamkách – podle mne musejí tihle kluci mít mezi palcem a

dalším prstem na nohách na kost ztvrdlé mozoly, jinak by si musejí roztrhnou kůži mezi prsty.

A právě tehdy mi uklouzla drobná drť kamínků pod nohama a já z výšky a zprudka dosedla na zem. Bohužel na levou nohu, která zůstala pod tělem. Zazdalo se mi, že něco slabounce chřuplo. Musela jsem šíleně zblednout, protože se všichni okolo mě nahnuli a pomáhali vstát. Jenomže to jaksi nešlo. Noha odmítala sloužit svému účelu. Vypadalo to na slušný výron.

Thajský průvodce, který se jmenoval Ki, mi nohu ohmatl a zatáhl za nárt. Moje zařvání ho nijak nevyvedlo z míry. Samaritánské ruce mi nohu zafixovaly obinadlem, Ki mi dal silné prášky proti bolesti, uřízl opěrnou bambusovou hůl a prostě jdi! Nebyla jiná možnost.

Tam se totiž nemohl dostat žádný dopravní prostředek, žádná zvíře, které by mě odneslo, ale nemohli mě nést ani lidi, protože každý měl co dělat sám se sebou – stezičky a terén tam byly tak zrovna na jednu nohu, ještě s prudkým klesáním a při špatném šlápnutí hrozilo zřícení. Takže ostatní šli napřed a s mrzákem zůstala přátelská duše Zuzana a Ki. Sama bych to nezvládla. Drobný šlachovitý Thajec šel přede mnou natočený bokem a držel přede mnou zvednutou paži, o kterou jsem se vždycky jednou rukou opřela, našla jsem místo pro zdravou nohu, přitáhla nohu postiženou a vydechla. A tak stále dál přes balvany, kořeny, potoky . . . Cítila jsem, jak mi noha v botě bobtná. A také jsem cítila, jak palce a špičky prstů tvrdě narážejí při každém kroku nebo spíše sunu na vnitřek boty. (Také mi později nehty u obou palců slezly.) A když se mi podařilo špatně došlápnout, sesula jsem se jak domeček z karet, takže mě můj doprovod musel pak zase do stoje tahat silou. Tahle přátelská výpomoc se mi na obou pažích podepsala překrásnou sbírkou kvalitních černofialových modřin.

Sestup trval celou věčnost, ve skutečnosti jsem těch více než šest kilometrů belhala jen několik hodin. Vždycky, když jsem se na Kiho obrátila s dotazem, jestli je to ještě daleko, odpovídal mi se širokým úsměvem tou svou angličtinou bez er: “Vely madam, vely . . .”. Nezapomínal mě ani překrásné lesní kytky, neuvěřitelné skalní útvary, romantický horský potůček, krásná drsná krajina – můj svět se scvrkl na jediné – být už dole. To se sice po několika hodinách vyplnilo, ale útrapám konec nebyl – muselo se ještě probelhat po uzounkých hrázičkách mezi rýžovými poličky a zvládnout plavbu po řece na bambusovém raftu, na kterém jsem na rozdíl od ostatních, kteří píchali bidlem o sto šest, seděla. A vyseděla jsem si špičkovou rýmu s exkluzivní formou dáivého kašle, které mě věrně provázely v následujících dnech. Byl to jeden ze dvou mých nejhorsších zážitků, na které se prostě nezapomíná.

Klinika v Chiang Mai, kam jsem se večer dostala, byla asi ta nejhezčí a nejmodernější, jakou jsem kdy viděla. Spoustu recepcí, pro každý úkon jiný pomocník, jiná sestra, jiný lékař. . . byla jsem jako u vidění. Japonsky vypadající doktor si prohlédl rentgenové snímky, pokýval rozvážně hlavou nad mou fialovočernou nohou, která natekla tak, že kůže byla napjatá k prasknutí, poručil sestřičce, aby mi zafixovala nohu pro změnu běžovým obinadlem a svou mizernou angličtinou mi doporučil tři dny v klidu a obklady s ledem. V lékárně, kam mě odvezl fešný Thajec v bílém, mi vydali několik sáčků s léky a vedle v recepci mě skáslí za ošetření o osm stovek. Zlomeninu nepoznali. Naštěstí! Jinak bych přišla o spoustu nádherných poznání a prožitků. A kdo ví zda nahraditelných, protože Thajsko se rychle mění, necitelný prst globalizace seškrabává jednu vrstvu místního koloritu za druhou a instaluje místo nich své coly, hamburgery a Hiltony.

Každý den jsme se posouvali dál k severu a pak zase zpět k jihu, až jsme skončili u moře, odkud jsme se vraceli do Bangkoku. Dva týdny jsem belhala s bambusovou holí a elefantí nohou všude s ostatními, jen výstup na horu Budhů a krátký výlet do džungle jsem si musela odpuštit. Ale prvně v životě jsem se těšila z cest domů – navzdory smaragdovému moři s modrým nebem, exotickým uličkám a tržnicím, navzdory světových nej v Bangkoku . . .

Diagnóza šikmé spirálové zlomeniny a sádra od palce ke kolenu mě odstavily od všeho dění, zhatily předvánoční přípravy, nákup dárků

i Vánoce samotné. Teď už mám sice sádku dole, ale zato si užívám rehabilitačních strastí – a řeknu vám, taky nic moc . . .

Hanka

Zimní vandr

Skoro každý rok vyrážíme na osadní 'zimní vandr'. Tato akce utvrzuje přátelství jako máloco jiného a nebyla to jen touha spát venku, ale i nutnost zjistit, zda místo, kde hodláme dělat Vítání Jara na Ostrově, je stále ještě možné použít k takovéto příležitosti. Je tam ještě cesta? Nesmetla ji voda? Nekoupil to tam někdo a nedal tam třeba zamčenou bránu? Pár let celou loučku zabírala obrovská kovová konstrukce na plovák pro chatu na vodě.

Letos jedeme jenom čtyři – Kurin, Cwak, Milan a já. Drapáky terénního auta ukusují bláto mizerné dřevařské cesty. Kluci nemají moc chuti jet tak daleko, čekají, že tam bude stejně snít a na místo se nedostaneme. Velké překvapení. Hora přes kterou se musí jet je v mlze, ale po sněhu ani památky. Vytrvale leje a kola vyhazují do vzduchu na bílé kusy rosekaný led. Několik dní bylo bezmračno s mrazivými nocemi. Do Yubou je to asi 80 km a pak dalších 50 km po těch výmolech. Kurin i Ivo zapomněli doma 'cigárka', která labužnický na vandrech vychutnávají. Jinak jsou nekuřáci. Stavíme se v indiánské vesničce, kde je teď fungující pumpa a malý obchůdek. Takové speciality tam ale nemají. Ivo zkouší zavolat z malé budky Wilovi, který nám vlastně před mnoha lety o tom místě na Nitinatu řekl. Má prý přijet. Mobit tady už nefunguje.

Některé louže jsou malými rybníky, ale cesta je až na místo sjízdná. Nikde nikdo, jenom my. Kruh z kamenů kolem ohniště z loňska je neporušen a místo nezaznamenalo žádných negativních změn. Zimní bouře navalily hromady dřeva i klád na kamenitou pláž. Nosíme dřevo nahoru na loučku a zakládáme velký oheň, který se v silném dešti snaží hořet. K večeru se déšť změnil na přeháňky a kyтары se daly vytáhnout.

U jezera Nitinat na 'záložním' potlachovišti – únor 2002

Druhého dne se po kopcích povalují mraky. Šli jsme se podívat na 'plesnivárnu', což je malá chatička hluboko v lese nedaleko řeky. Je stále otevřená, nadělané dřevo, nádobí, palandy, vytesaná indiánka před vchodem to hlídá. Také jsme se podívali na 'rezervní' potlachoviště, které bychom použili v případě že to hlavní nám někdo 'zabere', pokud tam dorazí dřív než někdo z našich. Místo je krásné rovnou u jezera, zajet se tam nedá a tak nebezpečí žádné nehrozí. Také je tam na pláži tolik dřeva, že by se nemuselo odnikud nosit či vozit. Odjíždíme spokojení, že nemusíme na poslední chvíli hledat nový flek a sejdeme se zde opět týden před velkým ohněm aby se připravilo dřevo.

A.K. - T.O. Kamarádi Ostrova

Krvavý potlach

Kurin mi přinesl pár čísel časopisu 'Oslavske boudy'. V dvojčíslu 3+4/2001 byl přetištěn starý článek od Irčana (†) o Jetřichovickém potlachu v roce 1963, který byl krvavě rozeznán policií a milicí.

Irčan píše: *Máme k dispozici řadu svědeckých výpovědí o průběhu krvavého potlachu, který uspořádala trampská osada Vlčice v Jetřichovicích ve dnech 6. a 7. července 1963.*

Svědectví pocházelo hlavně od Wimpího z teplické osady Howgh. Nedalo mi to, a zavolaal jsem bývalému šerifovi Vlčice Pulcovi, který je teď v penzi a žije ve Vancouveru. Zavzpomínali jsme si na staré časy a připomněl mi mnoho detailů, které jsem už pozapomínal. Bude to přeci jenom 40 let příští rok.

Pulec měl kvůli této události soud. Po potlachu, ten samý rok se založily S.T.O. Severu a naše osada Hvězda Severu do STOVky vstoupila těsně po založení. Nabídlí jsme jim tehď s Mílou v hospodě pod hradem Střekov děláni slezin u nás v Chabařovicích v Zátíší. Tam jsme již sleziny nějaký čas měli spolu se Sitting Bullem, Mimo Zákoňáky a dalšími. Do STOVky vstoupily nebo aspoň s námi jezdily osady Severští Vlci, Racek, Klondíke, Tigří (bouda Tigr), Espirito Santo (bouda Espíro), Tuláci Severu, Vlčice (bouda), Šedý Havran (bouda Havran), Hvězda Severu (bouda Severka, později Aljaška) a Rigomery s jeho boudou Unie ve Slukové. Rok po Krvavém potlachu se na Vlčici konaly I. sportovní hry STOVky. Zase dojeli policajti. To jsme ale byli připraveni. Všichni kamarádi co přijeli, byli posláni dolů do kaňonu a u maličkého ohýnku nás sedělo asi deset a opékali jsme si buřty. Velká hranice byla napřed postavena, ale pak rozebrána a odnešena na půdu. Věšesky s policií stály schovány dole za vesnicí. Po půlnoci nám naše hlídky oznámily, že policajti odjeli a my snesli dolů hranici, zavolali pár stovek kamarádů z kaňonu a zapálili oheň. Ráno přijelo opět policejní auto a i blbej policajt poznal, že se potlach konal a měl tedy opět být soud. První ale prohráli, nenašlo se dost 'důkazů' a ke druhému soudu nedošlo. Pouze místní národní výbor udělil Pulcovi pokutu 500 korun, na kterou jsme se složili. Sportovní hry i potlachy jsme pak přestěhovali do opuštěného lomu za Slukovou. Tam nás policajti nenašli. Viděli sice stovky trampů na nádraží ve Verneřicích, ale skupinky se vydaly přes lesy a pole někam pryč a těch co se ptali jim kloudnou odpověď nedali. Na místo se s auty zajet nedalo, leda tak s traktorem. Téměř každá osada STOVky měla boudu a k tomu plno spřátelených osad, na př. Ranch 7D, Havrani, Sitting Bull s Karavanou, Oharka na Ohří, Red Fire, TO 38, Bílé Skály z Kokořína. Ke konání sportovních her jsme přidali TRASEKINE (TRAMP SE Kilometrů Nebojí), což byl pochod 100 km za 24 hodin. Pořádali jsme také trampský filmový festival Trampský Oskar, kde jsem se seznámil s Wimpym ze Sováků, kteří se pravidelně svými 8mm filmy z vandrů účastnili. Jožka Slavík sedával v porotě. Mnoho kamarádů odešlo do emigrace, hodně si jich zavolaal Manitou (Harry Mitrovský z Vlčice, Křížák [předák STO], Jerry Vlk – šerif Severských Vlků). Některé osady přestaly existovat, jiné se stáhly do sebe. Stále funguje osada Tygří u Děčina. Všechn dokumentační materiál včetně 8mm filmů a diáků si vypůjčil v roce 1981 Rolda (TO Tuláci Severu), když byl u nás na návštěvě. Ztratili jsme se jeden druhému a dosud jsem to zpět nedostal. Zbyla mi jen osadní kronika a z té jsem čerpal staré informace.

Aleš

Trampské časopisy.

Pucejř, poslední číslo roku 6/2001

Obálka časopisu je berevná a obsah je směskou povídek, básniček, noviněk a oznámení. Přispěli tam Wabi Ryvola, Kapitán Kid, Hanka Hosnedlová, Jožka Jegr a mnoho jiných. Vydává sdružení Avalon, Komofánská 87/13, Praha 4, 14300, Czech Republic. Internet www.volny.cz/pucejř Email pucejř@volny.cz

Western World č. 2/2002

Dozvíte se jak vařit pravou kowbojskou kávu, jak trénovat psí spřežení, Kapitán Kid dává školu na Uke-banjo. Dále je tam obsáhlý článek o Kanadě, o Yukonu, historie indiánské dýmky míru. V trampské příloze (7 stránek) jsou zprávy z osad a dění v trampském světě.

Objednat lze na adrese: Ing. Martin Sedláček, Hackerova 792/3, Praha 8 – Bohnice, 18121

Kamarád – Austrálie, číslo 20 obsahuje popis 6. světového potlachu očima místních a vandry po potlachu

Trampský Spravodaj – Bratislava

Číslo 114 je první v roce 2002. Na první stránce je chata Severka (Modra). Dozvídáme se také, že zemřel 4. listopadu kamarád Jožka Jegr, kterému by bylo 26. ledna 63 let. Byl to spisovatel, písničkář a vůbec aktivní člen široké trampské společnosti.

Poznámky redakce

STOPA nemá “předplatné”, ale pokud ji chceš dostávat poštou, tak potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to “dojde”, tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok-dva pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi.

Dostali jsme pár dopisů, proč neuveřejňujeme ‘pozvánky’ na trampské sleziny, potlachy a podobně. Chceš-li se dostat na takové akce, musíš si zajistit pozvánku od pořádatelů osady. STOPA se může dostat do rukou kohokoli a jak asi víš, trampové jsou “uzavřená společnost”, která se snaží chránit před účastí široké veřejnosti

STOPA přešla z WordPerfect na MS Word software. WP Version 9 se ukázala být ‘buggy’ a naprosto neschopná tisknout některá česká písmena a po Emailových souborých s WP jsme to vzdali. Předělali jsme anglickou verzi natolik, že podporuje všechny české a

slovenské výrazy i na ‘English Keyboard’. Pokud máte někdo zájem, pošlu file NORMAL.DOT, který si dáš do “default directory” a použitím CTRL a SHIFT můžeš psát na MS WORD 2000 česky. Mým absolutním snem je dostávat příspěvky do STOPY rovnou od autora s čárkami a háčky. Trvá mi to asi tak dva dny po večerech přepsat jednu natištěnou stránku. O trochu rychlejší je ‘čárkování-háčkování’. STOPA je také na WEBu a můžeš si stáhnout soubor, který je ve formátu MS-WORD (2000), velikost asi 2-3.5 MB - <http://domov-trampu.home.attbi.com/> - pod titulem -> Novinky -> STOPA-download.

Pokud nám pošleš svoji E-mail adresu, tak čas od času můžeš dostat ‘update’ či různé novinky, jak nám přes internet dojdou. Nemáme žádný pravidelný ‘program’ na zaslání emailů a nikdy nepředáme adresy nějakým agenturám pro ‘junk mail’. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny takové zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš li nám cokoli, uveď svoje jméno.

- r -

A BOAT Zdeněk Zvolánek
Moderato Waltz

1. Až mi zadržely proud pomůže s loďí línout zkusím
Až mne zadržely proud nechá k tomu doplout hodím
6. za tebou přelovat v dálím vim že tuž ohlí
šiták a padlo své v dálím vim že má proti -

11. KNOUŠ umí srdcem přihnout aký plamínek čisto za -
proud umí srdcem polnout i když pozdě jsem při ká -

16. píší s tebou duai kotvit v ramechí pološe
vší s tebou z kotvím v ramechí pološe -

2. ján s tebou kíd skoreim v plameni veľkolé pem zľasim
pem s tebou rád skoreim v plameni veľkolé pem múzem

20. z náš vplout hospo elan se vyhnout akých u tebe
sú boty zout a ráno ne vplout kým rych vose se

31. jednou přistál inspi rošan Stopou veuji tento
za mi lo val 16 text Alešovi Klačilovi trampovi a stále patří
kvalitní práci editorovi 20. února 2002 ZZ

Kamarád Zdeněk Zvolánek (mezinárodně uznávaný skladník z Prahy), vodák a muzikant, tohoto času na návštěvě ve Victorii, nám udělal a věnoval písničku na známou melodii “Are you lonesome tonight”

Příští číslo STOPY

Zpráva o Vítání Jara 2002 s fotkami, Eda Vodrážka popisuje život svého zesnulého otce Ády, zprávy z různých časopisů